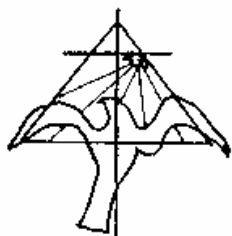

12
prosinec
2001

Košířský farní list

Prosinec

Vánoce 2001

VÁNOCE A SMYSL PRO HUMOR

Možná, že jste si někdy připadali příliš důležití nebo jste něco brali příliš vážně. Někdo ve Vašem okolí na Vás v této situaci zamrkal a tak jste si uvědomili, že je třeba se vrátit humornému nadhledu vůči sobě samému i vůči všemu ostatnímu.

Falton J. Sheen píše v jedné ze svých vánočních úvah, že o nějaké osobě říkáme: „Ten má smysl pro humor“, pokud dokáže proniknout svým pohledem věci. O těch, kterým chybí smysl pro humor se říká, že jsou neprůhlední, tupí. Humor je druhem průhlednosti, zatímco vážnost je druhem neprůhlednosti.

Jeden velmi ušlechtilý člověk často připomíná, že Pán Bůh má smysl pro humor. A skutečně to platí.

★ Falton J. Sheen k tomu říká: „On přece stvořil svět se „smyslem pro humor“, s tímto smyslem, kterým jej můžeme vidět za jeho stvořením: vidět jeho moc v horách, jeho krásu v západu slunce, jeho moudrost ve sněhové vločce, jeho lásku v lidském srdci. Básníci zachycují, např. Thompson, a mohou se dívat na slunce a vidět v něm hostii, která se zvedá k požehnání nad celým světem a navečer se planoucí monstrance sklání k západu. Svatí musí mít smysl pro humor, takže jsou schopni vidět vzkříšení za zkouškami a bolestmi života. ★

★ Člověk ztrácí smysl pro humor hříchem. Začíná brát peníze vážně, obchod vážně, tělo vážně, jídlo vážně. Nemají žádný jiný účel než jej uspokojit. Právě vánoční den byl návratem k humoru a ti, kteří jej ukázali nejvíce, byli pastýři a mudrci. Přišli k malému Dítěti a „viděli v něm“ Boha samého. Jeho tělo bylo svátostí jeho božství. Když Dítě vyrostlo, mluvalo v podobenstvích se smyslem pro Boží humor. Sůl a velbloudi, ovce a kozy, záplaty na starých šatech, víno ve starých měších, podnikatelé, obchodníci, nebyli bráni vážně. To vše bylo připomínkou něčeho jiného. Vánoce pak jsou dobrodružstvím a radostí pouze pro ty, kteří mají smysl pro humor, jejichž pohled není zastřený, když se dívají na dítě, ale mohou skrze Něho vidět problémy života zodpovězené pohledem Boha, který se zjevil v člověku. Ti, kdo krácejí tímto životem se smyslem pro humor, jímž je víra budou jednoho dne odměněni jednou věcí, kterou činí nebe nebem – Jeho úsměvem.

Snad nám tyto úvahy poslouží, abychom znovu pronikali k podstatě vánočního talemství. Snad nás také přivedou

k opatrnému přístupu k vnějšímu rámci vánočních svátků, který bývá bohužel často brán až příliš vážně na úkor jejich obsahu. Snad se nenecháme uvěznit v neprůhlednosti vůči tomu, oč nejvíce jde. Snad nikdy neztratíme smysl pro humor. Snad se u nás projeví i letos o Vánocích.

Co si můžeme víc přát?

Prosíme Tě, Pane, dej nám hodně víry !

Překlad citované statě z anglického originálu: „Sense of Humor“ z knihy F. J. Sheena: Refoice!, Image Book, New York 1984, s. 18.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Prosinec 2001

1. Nešpory 1. a večerní mše z následující neděle
- 2. 1. NEDĚLE ADVENTNÍ**
3. Památka sv. Františka Xaverského – kněze
6. Sv. Mikuláše, biskupa
7. Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve
8. Slavnost Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu
- 9. 2. NEDĚLE ADVENTNÍ**
13. Památka sv. Lucie, panny a mučednice
14. Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve
- 16. 3. NEDĚLE ADVENTNÍ**
- 23. 4. NEDĚLE ADVENTNÍ**
- 25. Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ**
26. Slavnost narození sv. Štěpána, prvomučedníka
27. Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
28. Svátek sv. Mladátek, mučedníků
30. Svátek sv. rodiny Ježíše, Marie a Josefa
31. Poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku
- 1. Slavnost Matky Boží, Panny Marie**

Celou adventní dobu máme prožívat s vnitřní usebraností a touhou po Kristu.
Oltář se zdobí květinami jen střídmě.

BOHOSLUŽBY V KOŠÍŘSKÝCH KOSTELÍCH VÁNOCE 2001-2002

24.12. pondělí

16.00	Vigilie Slavnosti Narození Páně – sv. Jan Nepom. (zvláště pro rodiče s dětmi)
24.00	Půlnoční mše sv. – sv. Jan Nepom.
24.00	Půlnoční mše sv. – Nejsv. Trojice

25.12. úterý Slavnost Narození Páně

9.00	sv. Jan Nepom.
11.00	Nejsv. Trojice

26.12. středa Svátek sv. Štěpána

9.00	sv.Jan Nepom.
11.00	Nejsv. Trojice

30.12. neděle Svátek Svaté Rodiny

Obnova manželských slibů

9.00	sv.Jan Nepom.
11.00	Nejsv.Trojice

31.12. pondělí

Poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku

16.00	sv.Jan Nepom.
17.30	Nejsv. Trojice

1.1. úterý Slavnost Matky Boží Panny Marie, Nový rok

9.00	sv.Jan Nepom.
11.00	Nejsv. Trojice

6.1. neděle Slavnost Zjevení Páně

9.00	sv.Jan Nepom.
11.00	Nejsv. Trojice

Oznámení

- **1. prosince (sobota) se bude konat farní rekolekce** na začátku adventní doby. První promluva začne v 15,30 hod. ve farním sále u sv. Jana. Potom bude příležitost ke svátosti smíření a k soukromé adoraci v zimní kapli sv. Václava až do 17,30 hod., kdy bude slavena mše sv., ve které bude následovat druhá promluva. Při této příležitosti bude také požehnán adventní věnec a po mši sv. se pomodlíme 1. nešpory z následující neděle.
- **Mikulášská besídka bude ve čtvrtek 6.12.** po večerní mši sv. ve farním sále kostela sv.Jana Nep. Srdečně zveme nejen děti s rodiči a mládež, ale i všechny ostatní farníky.
- **V sobotu 15.12.** po večerní mši sv. bude další pokračování **katecheze dospělých a setkání společenství mládeže.**
- **Kající bohoslužba se bude konat v úterý 18.12. v 17,30 v zimní kapli kostela sv. Jana Nepomuckého.** Na ni bude navazovat svátost smíření s účastí více zpovědníků.
- **Předvánoční společenství mládeže** s posezením u betléma se uskuteční **v sobotu 22.12. po mši sv. ve farním sále.**

DUCHOVNÍ ROZMĚR RODINY

V každé době je možné sledovat lidskou rodinu z nejrůznějších pohledů. Nabízí se například pohled právní, společenský nebo hospodářský. V pojetí mnoha lidí je rodina jen určitým vnějším rámcem k tomu, aby měl někdo hezkou manželku, hezkého manžela, hezký byt, hezké auto, hezkou dovolenou atd.

Hlouběji uvažující člověk však brzy pochopí, že s takovými pohledy se nemůže spokojit. Tuší v rodině přítomnost vyššího duchovního rozměru. Právě o tento rozměr by nám mělo jít v následující úvaze.

Rodina jako společenství osob je ve spojení s nejvyšší skutečností, která je také osobní, tedy živá, myslící a milující. Stojí tedy buď vědomě nebo nevědomě před Bohem. Má s ním co činit a proto v ní nacházíme duchovní rozměr - onu nejvznešenější, ale také nejzákladnější stránku.

Abychom si mohli ozřejmit vztah mezi Bohem a lidskou rodinou, a tím i její duchovní rozměr, připomeňme si nejprve, kdo On vlastně je. Filozofové jej charakterisují jako *Ens a se subsistens* – bytí samo od sebe jsoucí. I když je bytím, které nemá původ někde mimo sebe, jelikož je sám od sebe, přece není jen sám pro sebe. Je bytostí nejdokonalejší. Dokonalost je vlastně dobro. Bůh, který je bytostí nejdokonalejší, je nejvyšším dobrem. Dobro by však nebylo dobrem, kdyby bylo uzavřeno do sebe a pro sebe, už to by bylo zlo právě proto, že by bylo jen pro sebe.

Aby vrcholné Dobro – Bůh nebyl uzavřen do a v sobě, žije ve sdílení tří osob, v Nejsvětější Trojici. Tak můžeme také lépe pochopit i nejvýstižnější sdělení o Bohu u apoštola Jana, který říká, že Bůh je láska.

Je především láskou, která proudí v Trojici Božských osob. Ani tam však nezůstává uzavřena, ale vylévá se do celého stvoření. Všechno to, co je, co má své bytí, co vychází z Boží ruky, je dílem Božské lásky. V daru bytí, života, je stopa Jeho lásky.

To platí ve výrazné míře o inteligentních a láskyschopných bytostech, kterými jsou lidské osoby. V nich nacházíme nejen stopu, ale i obraz Boží. Ve společenství těchto osob můžeme pak vidět odlesk společenství osob Nejsvětější Trojice Boží.

„Láska je principem Nejsvětější Trojice“, řekl benediktinský mnich Heřman z Alt. „Láska je však také principem – základem jejího odlesku – rodiny“.

Ve vztahu Boha a lidské rodiny však nejde jen o jakési napodobení, vytvoření obrazu podle vzoru. Je tu vzájemné propojování, pronikání Božské a lidské lásky. Nejde o smíšení, ale o sjednocení – *communio*. Člověk zůstává člověkem, rodina rodinou. Neztrácejí svou totožnost. Stejně jako Bůh zůstává Bohem, ani on neztrácí svou totožnost. V *communio* dochází ke sdílení. Připisujeme-li třem Božským osobám trojí činnost – Otci stvoření, Synu vykoupení, Duchu sv. posvěcení - s vědomím, že nejde o nějaké umělé rozdělení osob Nejsvětější Trojice, protože všechny jsou nerozlučně při všem, pak vidíme, jak Stvořitel stojí o člověka a působí nejen v daru bytí jednotlivých osob, ale také lidem daruje zvláštní rodinné společenství. Rodina jako taková je tedy darem od Boha. Ano, rodina je záměrem Stvořitele. Důkaz skutečnosti, že Bůh rodině „fandí“ – „dává jí naprosto zelenou“, nacházíme ve skutečnosti vtělení druhé Božské osoby, která se stává členem – osobou konkrétní lidské rodiny nazaretské s Pannou Marií a Josefem. Tady je projev nejdůvěrnějšího spojení –

*Svatá rodina – jesličky v kostele sv. Jana
(foto V. Plíšek)*

communia Boha s lidskou rodinou. Z rodinného prostředí Kristus později vychází, aby uskutečnil dílo svého vykoupení. Svým křížem se stává Vykupitelem lidské rodiny. Má ji očistit, proměnit a přetvořit krví, která prýští z jeho boku. Má ji také vyživovat a napájet z eucharistického pramene. V křesťanské rodině, která komunikuje s Kristem v Eucharistii, pulzuje Jeho láska, která byla přijata už předtím ve křtu i v jiných svátostech.

Neoscholastický teolog M.J. Scheeben ve své knize „Tajemství křesťanství“ (Herder, Freiburg 1941) uvádí zvláštní dosah svátosti manželství ve vztahu rodičů k dětem: „Povinnosti, které svátost ukládá, jsou vzájemná láska a láska k dětem. Manželé se mají milovat jako údy Kristovy a jako představitelé jeho mystického zasnoubení s Církví. Milovat se nejen láskou přirozenou, ale i nadpřirozenou. Stejně tak mají milovat své děti jako plod tohoto mystického zasnoubení a ctít je, formovat a vychovávat je jako Boží děti. Mají u nich zastupovat místo Kristovo a Církve, jako jejich učitelé, vychovatelé a vzory. Je to vznešené nadpřirozené povolání, které vyžaduje milosti, a to tím větší, čím více sami povolání krácejí ještě v slabosti těla a čím více jejich děti jsou zatíženy toutéž slabostí, takže se jen s velkou námahou mohou vychovávat k plnosti věku Kristova“.

Jak se uplatňuje a rozvíjí duchovní rozměr rodiny vidíme i v působení Ducha svatého, Posvětitel rodinného společenství. K tomu uvádí apoštolská exhortace Jana Pavla II. Familiaris Consortio tato slova:

„Duch svatý, působící ve svátostech, je živým kořenem a nevyčerpatelným zdrojem onoho nadpřirozeného společenství, které spojuje a váže věřící s Kristem a mezi sebou v jednotě Boží církve. Zvláštním druhem a uskutečněním tohoto církevního společenství je křesťanská rodina, která se může a má nazývat „domácí Církví“. Všichni členové rodiny mají, každý podle svých darů, milost a odpovědnost, která je má vést ke každodennímu vytváření osobního společenství a tak udělat z rodiny „školu pravého a hlubokého lidství“. To se děje péčí a láskou k dětem, nemocným, starým, vzájemnou každodenní službou, sdílením dober, radostí a starostí“.

Vidíme, jak se Duch svatý zrcadlí ve zcela praktických projevech lásky v rodinném prostředí. Jako nejdokonalejší Umělec - Mistr vytváří z pouhých rodičů – ploditelů otce a matky, osobnosti, schopné vychovávat další osobnosti v dětech. Aby se totiž někdo stal pouhým rodičem - ploditelem, k tomu stačí přirozený tělesný vývoj a krátká chvíle plodivého aktu. Ale aby se někdo stal otcem a matkou, to vyžaduje soustavnou spolupráci s Duchem svatým, řadu let vytrvalého úsilí, růstu v úctě, lásce, snášenlivosti, odpuštění a věrnosti.

Svatá Trojice, jeden Bože, pronikni naše rodiny svou láskou a vtiskni jim pravý duchovní rozměr. Amen.

P.Lohelius

Přímluvy k roku rodiny:

Prožíváme rok obnovy rodinného života. Prosme společně, aby Bůh posvětil naše úmysly a na přímluvu blahoslavené Zdislavy uskutečnil své záměry s naším národem i s každým z nás.

Bože, bohatý ke všem, kteří Tě vzývají!

- Dej, aby se naše rodiny staly živými buňkami církve a školou křesťanského života
- Ať křesťanské rodiny dovedou vytvářet správný životní styl a vnášet ho do života společnosti
- Ať se všichni v rodině starají, aby byl v neztenčené míře předáván poklad víry a národní svěbytnosti
- Ať je plně oceňována práce matek při výchově a opatrování dětí
- Ať nachází v rodinách pomoc a oporu lidé bez manželství a bez domova
- Ať je starým lidem dopřáno žít a umírat v kruhu své rodiny

Bože, dej ať do všech rodin našeho národa vstoupí v nové síle světlo Tvé pravdy a síla Tvé milosti. Skrze Krista našeho Pána. Amen

Poznáváme naše farníky

Tentokrát bude mít naše rubrika trochu jiný vhléd, opačný pól – nebudeme totiž uvádět naše farníky, ale našeho bývalého duchovního správce, **P. Františka Vernerera, člena Rytířského řádu křižovníků s červenou hvězdou, kanovníka Vyšehradské kapituly**, který získal v nedávné době papežské vyznamenání.

P. František Verner byl, jak praví farní kronika „s platností od 1. září 1953 jmenován a ustanoven jako duchovní správce u Nejsvětější Trojice (farní kostel) a sv. Jana (filiální kostel) a kapličky na Klamovce a také státní oblastní nemocnice v Motole.“ V našich košířských kostelech neúnavně působil až do svého odchodu do důchodu v osmdesáti letech. A teprve tehdy se mohl plně věnovat svému druhému „koníčku“ – knihovnictví a archiváliím (prvním byla dostavba a opravy obou košířských kostelů). P.Verner se 60 let staral o rozsáhlou Křižovnickou knihovnu a na přání kardinála Františka Tomáška vybudoval Pokoncilní knihovnu. Po 25 letech práce dokončil v letošním roce, již jako kanovník a knihovník Vyšehradské kapituly, „Bibliografii české katolické literatury 20. století“.

Za své celoživotní dílo v oboru knihovnictví obdržel vyznamenání „*Pro Ecclesia et Pontifice*“ (Za zásluhy o církve a papeže). Ocenění mu předal pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk při slavnostním zasedání Vyšehradské kapituly.

Upřímně P.Vernerovi blahopřejeme, děkujeme mu za vše co vykonal pro košířské kostely a jejich farníky a věříme, že s Boží pomocí dokončí i bibliografii české katolické literatury v letech 1800-1828, na které v současnosti pracuje.

Vděční košířští farníci

Rozloučení

Po nedělní děkovné mši svaté 14. října 2001 v kostele Nejsvětější Trojice jsme se rozloučili s manžely Kloudovými před jejich stěhováním z Prahy do obce Bražná u Krásné Hory. Jménem nás všech jim poděkoval P. Lohelius, nikdo z nás ostatních pro dojetí neměl sílu říci pár slov. Bylo nám smutno a budeme je, zejména my starší, silně postrádat.

Není snadné popsat a vyčíslit všechny aktivity pana Klouda, právě tak jako organizační schopnosti Mařenky Kloudové, co se týká údržby jak liturgických, tak kostelních prací. Bylo obdivuhodné, na co vše ona vždy v předstihu myslela. Motivovala je oba láska k Bohu a k Panně Marii, láska ke kostelu i hřbitovu, jejichž radikální změny a záchranné akce po zátopě v r. 1952 i při rekonstrukci Plzeňské ulice v minulých letech jsme všichni prožívali.

Upřímně jim děkujeme a v kraji, který je rodištěm Tonička, přejeme hojnost Božích milostí a splnění toho, co od přestěhování očekávají

Bylo potěšující, že i farníci od sv. Jana Nepomuckého přišli a všichni jsme se na dvorečku rozloučili. Však také paní Kloudová připravila bohaté pohoštění. Slunečné počasí celou akci příjemně prostoupilo a podpořilo přátelskou náladu.

V. Lejsalová

Vydává:	Řím. kat. farnost u kostela sv. Jana Nepomuckého, Praha 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., Z.Brůček, S.Dobeš, V.Plíšek, M.Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků

Neprodejné